

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KATJA KETTU

INVESTIGAȚIILE
UNEI ANUMITE
PISICI

Traducere din
finlandeză și note de
PAULA-OLIVIA COZMA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

KATJA KETTU

ERÄÄN KISSAN TUTKIMUKSIA

Copyright © Katja Kettu, 2023

Original edition published by Otava, 2023.

Romanian language edition published by agreement with Katja Kettu
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KETTU, KATJA

Investigațiile unei anumite pisici / Katja Kettu;

trad. din finlandeză și note de Paula-Olivia Cozma. – București:

Humanitas Fiction, 2025

ISBN 978-606-097-706-3

I. Cozma, Paula (trad.; note)

821.511.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Cine posedă cuvintele posedă puterea.

PROVERB FINLANDEZ

PROLOG

Marea pe care plutim în derivă noi, Sufletele Fermentate, e un soi de ceață a existenței. O ceață în brațele căreia e atât de bine să te scalzi! Aici nimic nu e bine sau rău, superior sau inferior, de undeva se întrezărește Ochiul Creatorului, însă nu e sigur de unde anume. Sunt parte din spiritul lumii ce mă conține și care se continuă în afara mea, sunt un fel de energie. Și totuși *eu* chiar exist – trebuie să exist pentru că am memorie și conștiință și am venit aici de pe pământ. Mai exact, am fost acolo de multe ori și, dintr-un motiv inexplicabil, mă vor trimite din nou acolo. Cu o Misiune, care încă nu e pregătită, nici măcar conturată. În orice caz, treaba mea e să duc la bun sfârșit un șir de evenimente, pentru că asta facem noi, cei care avem multe nume și nici unul.

Către posibilul Cititor pământean: să nu te alarmeze această descriere, nu ți se pregătește nici vreun joc ciudat de cuvinte, nici vreo criză provocată de o transă hipnotică. Sunt un ghid spiritual, unul bun, civilizată, o persoană plăcută (deși, în cazul meu, termenul de „persoană“ s-ar putea să fie cam imprecis – mai degrabă sunt un fel de Investigator, cu metode care variază). Toate informațiile pe care le-am adunat sunt salvate în arhiva Biroului de Investigații al Formelor de Viață și al Înaltei Străluciri.

Nu, nu încerc să vă induc în eroare. Din contră, doresc să spun adevărul. Și, chiar de la bun început, să povestesc de unde a pornit totul.

Locul acela în care am fost odată era un fel de Cer și Tuonela¹ laolaltă, dar nu neapărat vreun Iad, cu atât mai puțin Rai. S-a întâmplat uneori să zăresc pe-acolo păsări cu aripi din piele, care zburau mereu cu burta în sus, care iernau pe fundul lacurilor montane sau de cealaltă parte a balamalelor cerului. Odată chiar am văzut cum până acolo a urcat un lift, de felul celor întâlnite uneori de mine în hotelurile vieneze, cu uși pliante din grilaj și paravane de stejar frumos sculptate, care se deschideau fără zgomot, însă înăuntru nu era nimeni. De altfel, era liniște. Câteodată se mai auzea câte un cântec sau zumzet, dar nimic din ce ar putea fi perceput ca un sunet creat de om. Una peste alta, era ca un pântec vast și fericit, opusul nonexistenței, și totuși dincolo de atingerea oricărei conștiințe. Era o mare, în care nimic nu era umed, nici apos, era fără de început și fără întindere. Dacă se întâmpla să te îndepărtezi puțin de lumina strălucitoare, se auzeau gândurile șoptite ale sufletelor bătrâne, care trăiseră deja multe vieți și visau la ceea ce li se întâmplase înainte.

De secole, sarcina mea era să cobor pe pământ, să iau o formă neașteptată și să îmi duc la îndeplinire Misiunea, care mi se dezvăluia pe parcurs, abia după ce îmi acceptam noul trup. Aș fi putut foarte bine să fiu o liană, care înalță o anumită specie de ciuperci pe trunchiurile pădurii tropicale până la înălțimi amețitoare și o ajută să vadă lumina. O dată, treaba mea a fost să ascult sentimentele perlelor de râu, iar altă dată am lucrat pe o câmpie îngrozitoare, din pânțele căreia se tot iveau pietre. Pietroaie după pietroaie, nici urmă de vreun lan de grâu. Am ascultat vocea pământului

---

1. Lumea subpământeană și tărâmul morților în folclorul finlandez, ce apare și în epopeea națională *Kalevala*.

și l-am potolit. La așa ceva mă pricepeam. Dar apoi am primit un fel de promovare.

În ultimele milenii, Biroul s-a concentrat numai pe oameni. Am prins de știre și am citit apoi prin arhive cum un alt Investigator și-a primit partea de personalități istorice remarcabile. Niște evrikanezi bărboși din te miri ce sectă, înalți de se loveau cu fruntea de cer, creaturi nereușite, niște proscriși și renegați, dar mereu iertați pentru toate cele și unși cu mir până ce ajungeau la măreție.

Cam așa li s-a întâmplat unora care, întâi afurișiți, și-au primit mai apoi partea de glorie. S-au scris tratate întregi despre Investigatori complet ratați. Unul dintre ei s-a bucurat de măreția orașului Babilon și s-a mirat de căderea lui. Altul a prezis cu exactitate că nici un tsunami nu se va atinge vreodată de labirinturile lui Minos din Creta. Altul și-a imaginat druzii ce hoinăreau printre stâlpii de la Stonehenge ca o joacă a umanității, altuia Poporul celor Trei Focuri, Anishinaabe¹, i-a oferit esența tainelor sale, incrustată pe scoarță de mesteacăn. Însă acum toate acestea par niște experimente eșuate, niște culturi nevolnice care și-au văzut pieirea. Indienii au fost așezați în rezervații și lăsați să se înece în alcool. În viziunea Biroului Superior, nici unul dintre aceste experimente nu a izbutit să asigure continuitatea universului, chiar și Investigatorii care au înregistrat niște progrese mărunte au fost retrogradați la prășitul tufelor de călin și la altele de genul ăsta.

Într-adevăr, m-au avertizat. Ființa omenească e ceva foarte greu de diriguit. E încăpățânată și nu ascultă. Se crede stăpâna întregii creații. Ca specie, nu se mulțumește cu soarta ei, deși după orice logică ar fi trebuit să piară acum milioane de ani. Creatură stângace, nedibace, spurcată de spână fără acoperământul rușinos al blănurilor. Pelvisul îi e slab adaptat

---

1. Un grup de popoare indigene înrudite cultural, prezente în regiunea Marilor Lacuri din Canada și Statele Unite.

pentru nașteri, iar creierul îi consumă mult prea multe grăsimi și proteine. Vrea să hotărască ea însăși și i se pare că se descurcă, deși eșuează în tot ce face. Uitați-vă numai la ce se întâmplă acum cu pământul! Se prăpădește numai și numai din vina unei specii smintite din naștere, proastă și răutăcioasă. Omul e așadar o materie ridicolă, un parazit nefiresc, o invenție deșartă a zilei de odihnă a Creatorului, care dintr-un motiv sau altul provoacă stricăciune și deraierea de pe șine a universului.

Poate că, tocmai pe baza acestei corelații, acțiunile în rândul oamenilor au fost avansate, cel puțin provizoriu, pe agenda urgentă de lucru a Biroului. Pe de altă parte, Investigatorului i se permite să alunece într-o perpetuă nirvană numai după ce a excelat în obligațiile de muncă. Așa mi s-a dat de înțeleles.

Lumina dinăuntru meu se aprinde deodată. A sosit momentul plecării. Mă entuziasmez. Mi se spune că mă voi înrola în anul omenesc 2020, în capitala unei țări nordice, iar misiunea mea e să mă întâlnesc cu un anumit Scriitor. Undeva prin Helsinki, în cartierul cosmopolit Eira, în orice caz, pe malul mării. Încerc să rețin denumirile și să le caut imediat amplasarea pe *Harta Spațială*. Cam izolat loc, nici pe departe vreo veche metropolă civilizată a Europei sau Asiei. Oraș nou, abia ce și-a primit numele în 1812, fostă stăpânire rusească, într-o țară independentă de abia vreo sută de ani. Câteva case de cărămidă, un delușor stâncos, pe care s-a construit o catedrală frumoasă, albă. Arhitecți entuziasmați, maeștri ai catastifelor, prea puțină superioritate de clasă.

Nu chiar ceea ce speram eu, săli de lectură înalte și liniștite într-un oraș universitar străvechi, în dangătul clopotelor catedralei, gorgone holbându-se de pe capitelul stâlpilor gotici întunecați. Să fie asta o pedeapsă aspră pentru misiunea anterioară, pe care nu am reușit să o îndeplinesc?

Dar apoi mă entuziasmez încă o dată. Misiunea e evident una importantă, pentru că e clasată la A1, subcategoria 158B, ceea ce implică nașterea unei noi vieți. Poate că femeia constantă a scriitorului, adică soția, urmează să facă pui și e nevoie să îi fiu Ghid Spiritual. Astfel de misiuni sunt onorabile, rare, dar sortite adesea eșecului. Dacă reușesc de data asta, cu siguranță trec la Pacea Veșnică sau măcar la Nivelul Superior. Am avut timp să sper și să trăiesc deja multe vieți.

În clipa următoare simt că alunec pe întinderea strălucitoare și rece a ochiului Creatorului. Sfârșesc într-un vârtej, conștiința mi se contractă, iar marea susurând neabătută rămâne în afară, și în același timp simt cum ceva mă trage în jos și mă aruncă înapoi, mă scufund și mă răsucesc – nici măcar nu mai contează, nu-mi sunt familiare punctele cardinale, n-au prea avut importanță până acum. Aștept ca personajul meu să prindă încet contur. Știu din experiență că la un moment dat încep să îmi crească membre și vene prin care să curgă sângele. Inima prinde să-mi bată, și oasele îmi îmbobocesc deodată ca florile de lotus, chinuitor de albe. Am ajuns într-un loc întunecat, să fie oare pântecul unei femele omenești? Da, da, asta e. Simt o căldură pulsândă în jurul meu și mă înveselesc. Sunt pe cale să devin copil! În același timp, simt că inima mea ce ticăia parcă iepurește începe să se stingă. Intru în panică. Încerc să deschid ochii și apuc să văd în lumină cum vasele de sânge mi se colorează, simt că încă mă aflu în pântec, cel mai bun loc pe care universul l-a creat.

Apoi ceva se schimbă.

Încerc să îmi percep corpul, dar ceva nu e în regulă, nu mai simt în jurul meu cuibul acela cald și fremătător, nu mă mai aflu în interiorul nimănu și a nimic. Mă aprind și mă sting preț de o clipă și ies afară din corpul acela ca trădarea din gura lui Iuda.

La drept vorbind, totul a mers prost. Undeva, la nivelul unei înțelegeri abia răsărite a lucrurilor, îmi dau seama că nu m-am transferat în fătul nenăscut, ci plutesc prin spațiu și timp, plesnindu-mă întâi de o materie albă, un spațiu viu apăsător. Mult prea tare, trosc-trosc-trosc. Mă izbesc de un organism, îi invadez țesuturile cerebrale și vasele de sânge, ca o toxoplasmoză înfuriată.

Capul mi se învâрте și-mi țiuie ca un vortex lugubru. Sângele îmi curge prin vene mai alert decât în oricare dintre corpurile mele pământești anterioare. Simt deodată o sete nepotolită de sânge cald, țâșnit din vena jugulară. Ce naiba?

Deschid ochii și îmi văd chipul în luciul unei ape. Nu așa trebuia să se întâmple! Am nimerit într-un loc complet greșit, într-un timp nepotrivit. Am ochii galbeni, de fiară, nu îmi vine a crede, deși îmi dau seama că e unicul adevăr.

Mă jenează teribil să spun asta, dar m-am transformat într-un animal. Am lăbuțe negre și gheare, care la porunca mea pot strivi ca mâinile uriașilor. Simt în aer aroma florilor de cireș, aerosoli ce-mi gâdilă mustățile și parcă aud din depărtări șuvoiul de ape al râului Pajakka. O senzație nouă de fior îmi răscolește cu putere tot corpul. Ah, parcă mă scânteiază. Tocmai pe mine, animalul cu lăbuțe, cu blăniță nouă și, se pare, cu abilitatea de a adulmea imediat aura și schimbările de temperatură.

Îmi repet: am devenit un soi de animal.

Nu unul oarecare, ci fără îndoială că acum sunt în mod șocant și irevocabil – o pisică.